578/19

САМОХОТНИК

Виходить коли сам схоче.

Ч. 31 21го вересня 1917 року

Р. III Ціна числа 30 сотиків.

Кажан і соколи.

(Казка)

Й казку, казку скажу вам —
Послухайте, панове!
Не видумав її я сам:
Старі її основи.
Й відома вам відай вона,
Та казка все ж цікава
І що раз нас не раз займа,
Як воєнная забава:
Колись з давну давнину
Зірвалась хуртовина —
З звірятами зняла війну
Крилатая пташина.
За що тільки не знаю я,
Мабуть й вони не знали,
Та що в війні про це пита!
Війна — і воювали.
І шугла пташня в війні,
Звірі теж пропадали,
Як мухи в кипятку, в борні
Й „горячими ставали."
Звісно, як море розбурха
Велика хуртовина,
Тоді на верха виплива
Усяка шумовина,
Усе, що в морі аж на дні
Звичайно спочиває
Бурлива хвиля й на тіні
На верх сам викидає.
Й в звірячо-птасій цій війні
Нові зявились „сили";
Всі тімні ночі й нор звірі
На верх повилазили.

злетів й каже, хоч сонця світ
Разив його у очі;
Прикликнув їх і злетів вперід:
„Соколи, що охочі,
За мною в бій! Я поведу
До слави вас і чести!"
Й не ждучи згоди відповіду
Сам взявсь соколів вести.
До вищих рівнин соколів лиш,
Нажаль їх завертіли:
„Йди назад, ми йдем вперід!
Їх пері проводжали
Та пері на соколів свій
Й вони зневажували:
„Ми не йдем, лиш лиш вперід
До бою!" відказали.
Нажаль замкався... Тепер іще
Його провід пропасти!
І нічого, постійки чере
Він донос „кращий влади":
Що між соколами живуть

Птиці такі нечесні,
Що знають вилювах людей,
Аж за їх тих ревні
Учуйте всіх, а нас ні їх,
Тому, мизце дайте
Ми вам по дружньому враже
Лиш прикази давайте! [всіх;
Дружні влади, а вся буде
З птиць приязний ворога
Соколам. Так, тоді вона
Вже зимниці й всіх зажене.
Та донос був гидкий і їй
Й догоняк у землицю,
Хотя вишній і нечесний був
Не знав чого дістати. [надій
За це якось — не знаю як,
Соколи ізбагнули,
Що нам казати гидкий пан.
Й догонять їм зараз. [так
Хай тіт від нас йде пара,
Ми тіж живем пригоду.

Не один він! З нас пана
Доносчиків!.." Й жалісну
Зчинили враз усі громаду;
А як вахман пручався,
Й порвали вниткани вор..
І з нього насміхались...
Всі кинулись на нього враз

Й повхапали та прибили
І кулями в короткий час
Доносчика убили.
Жандарм пропав... В казну
Звітили як кінець. Тише
Пішли всі у нашому селі,
Що кожен з нас вже знає...

Самостійник

Архів

ДЕЩО з ПЕКЛА

у його [illegible] [illegible] [illegible] радості,
Тай [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]

---

* Про ця народу горів ми [illegible] підслухували, та вона теж [illegible] [illegible] на Україні. Приказка є дещо, хоч і не зовсім [illegible]: Р. Коралчик [illegible] "Буденний день".

ити. Був не страшний кацапамер[?] цілі їх усіх і сам най-
спідніщий "Бельзебуб" прозив свяченою водою малим
чортикам. Після такого "кацапамору" й невеличкий здо-
буток справляє міну, а тут не інший здобуток—
то й „велика радість" нічо дивного.

А склалося все ось так: коли сам Бельзебуб
заморозив малим чортикам свяченою, так що нетільки
котрі з їх кинули ся по Вкраїні на лови. Тоді
заловили іроди души на „Москалів", другі на „Го-
лоту" тай иншими штучками та все не було
дуже марненько. Аж старому Антипкові вдало
ся в горобину ніч закрасти ся в табор У.С.С. до
одної визначної особи й за вуха витягнути
з неї душу та понести до пекла. Так якби
принцював[?] Антипко вухату душу найти ся опом
з ріки званої Дони Нос *]. Особа ця зараз то
пробудження засіла до роботи тай дотеп кінського

*] Ріка Дони Нос може каламутними хвилями воко-
лиця, що відповідають околицям калаюз Дністра. Замітити тут
треба (що не забув я згадати в пеклографії), що всі пекель-
ні ріки плинуть назадгузь себто від устя до жерела.
Взагалі в пеклі все навиворіт. Де в нас гори там
у пеклі також глибокі яри та пропасті, а де в нас
яри там в пеклі гори. Тому говорить ся там пр. не
найвищий Бельзебуб а найспідніший.

[illegible]

„[illegible]"

– „тимчасовою виповнила власну грамоту до „вищої влади"
й підписала її: „Mannschaft der Legion" та післала грамоту
в столицю, щоб візи дійшли до цілі. Що до підпису то
свідущі думають, що ця особа „не мала права так
підписувати ся." Однак вони помиляють ся, бо саме
коли душа цеї особи вернула з пекла, вскочив у неї
легіон тих чортів, що їх колись Ісус Христос натнав
був із біснуватого в стадо рідних сотворінь, що то
зкинули ся вскоки в море. З тими чортами цього
легіону ця особа й має право підписувати ся.
Власне ця грамота справила таку радість в пеклі.
Там сподіють ся, що від цеї особи скоро випари смо-
ли з річки Бони Носе поширять ся по всій Україні.
А й легіон чортів не дармувати ме. Тож радіти
радість велика в усьому пеклі! Чорти й чортиці,
дідьки й дідьчиці наче грають свому розпи-
ваній та грішними думами грають ся. Мають
прокляті радісні надіяння, що український
загал через те захоче поховати ся та зробити за-
гумлену особу нешкідливою. Та вони помиля-
ють ся, що поки війна цього не буде. А по вій-
ні! Е, коли то буде тото по війні. Чорти певні
що й соціялісти в Шкотканні не знайдуть їй
ради не дасть. А тим часом, випари з річки Бони
Носе зроблять своє й по війні вже буде за пізно
злиттювати. Кажуть, що ця особа сподієть ся
за „свій труд" великої нагороди від надзірного–

а саме/ увагу що їх знаменних на давно бажаному місці – розуміється, кому в тісній вдасть ся .отмстити це місце з иншої особи.

Оте тільки й усего. Було б дещо більше писати та рідкої мови не досить тай паперу за мало. То вже хиба другим разом.

„Легіон"

Два свідомі мужики дивлять ся як попе„ їздить обоз У.С.С. На деяких возах замітили німець„ кий напис: „Ukrainische Legion." І каже один до од„ ному: „А бачите ви, сусіде, що ті Лахи виправляють з нашим військом!"

— Та що таке?

— Або тому що українські стрільці добре б'ють ся то казали їм написати „легіон", аби тільки не було по нашому!

— Ах! Чув єсь се, чув, всіляко прозивають наших, навіть героїв якимось [illegible]!

— Та буде колись і тим Лахам. Кобим ми тілько мали що„ раз більше таких наших легіонів.

Тіпо Долото

Тепер я посол не стрілець!...

[Баритонове соло з оперетки „Стрільці над Дунаєм" відспіване після відкриття Державної Ради славнозвісним [illegible] на кону У. П. Р.]

Тепер я посол не стрілець, Здаєть ся навіть і не суть ся По днесь стрільцем, як в війнах У посли знов я повернуть ся.	Вродах борців за війну Дунав пригадаєть ся про пригоди І у Стрільці вписав по ім'ю, Щоб душу їм рятувати.

Тоді кричав ж: „Нам Стрільці
Конечні так як сливо з неба,
Бо... бо... бо... бо тоді мені
Стрільців була ще потреба

Та з ловстрільця щ [illegible]
Тож хай стрільців видача —
Стрільцям; а тепер не брат.
Вже мазепинка в кулаці.

Приперегляді.

Лікар: Що вам [illegible]?
Стрілець: Я не можу їсти всего.
Лікар: Ви і не повинні! Вийдже й другим мало оставити. В теперішних важких часах ніхто не смів би бути самолюбом.

Вони такі уже були В Україні!

Зараз [illegible] Темним
В [illegible] відбили,
[illegible] у [illegible]
[illegible]

Один стрілець [illegible]
Друга зустріла:
„В [illegible] [illegible]?
[illegible]

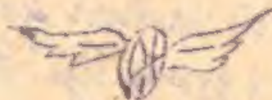
„В Українськім Стрілецтві — [illegible] —
[illegible]?"
„В українськім? [illegible]
Вже [illegible] [illegible]"

[illegible]

Стріча.

Підхор. У.С.С. їде з Калуша з концерту довірчим залізницею. Переповнення таке, що немає де голки впасти, а він змучений хоче переспати ся. Тож дає кондукторови „бакшиш" і просить о місце. Цей запроваджує його до першої кляси, де були три місця для гостий. Підхорунжий сів і добре йому було. За хвилю приводить кондуктор якогось поручника Чеха. Обом було добре. На слідуючій стациї добивав ся до дверий якийсь Прусак у звичайному пла-[illegible] цивільний. Не впускають його. Він гукав:
– Є тут місце ще для одного?
– Нема!! – відповідає підхорунжий У.С.С. обурений тим, що Прусак не сказав навіть „добрий вечір".
– А ви маєте право їхати першою клясою? – питає в него Прусак.
– А вас що це обходить? Чи ви жандарм?
– Жандарм я не, але генерал піхоти – відповідає Прусак.
– Прошу ексцеленцію вибачення – каже перестрашений підхорунжий У.С.С. і збирає свої

річи, щоби вийти.
— Лишіть се! — командує генерал — Місця є для трьох! —

Гріх за худобину.

Два старі галицькі ополченці [т. зв. „ляндштурмаки"] ідуть на стежу в Карпатах. [illegible] ідуть козаки. Один із ополченців змірив ся, щоб стріляти. Другий каже: „А вважайте, куме, щоби-сьте в коня не вцілили, бо за худібку гріх.

Новинки. —

— Чи справді? Від [illegible] виторгує [illegible] бургомістр [illegible] Пісочної, що дня в иншому місці, а не й там. Дивне, що біля [illegible] знаходить також кілька [illegible] із [illegible] на руму. Видно цей [illegible] справляє собі так на місці [illegible]. Як догадали ся, люде підозрівають в цьому одного підхорунжого і го дійсною та засідають ся на него з [illegible].
— Особисті вісти. Князь [illegible] заражений другими офіцерами, задумав завести й свої родинне гніздо. В тій цілі вибрав ся був у [illegible] відбиті околиці. Подорож вдала ся на [illegible]. [illegible] вже [illegible] ся [illegible]

учительку. Кажуть, що св. Йосафат Кунцевич поблагословив молодят. —

Телеграми

Варшава [П.Т.А.]. Після останнього маніфесту міт. Польщею правит фірма. Друзі [illegible] зібр [illegible]. Дієнь [illegible] ще найшли он би, та з духом біда. Як зачували, „Rada Stanu" вдасть ся до У.С.С., щоби відступили їй „spiritus movens" грамоти з ~~[illegible] Kameradschaft der Legion~~. [Желаєм здоровя: Ганя з Боза, [illegible] Самохотник].

ПОЗІР! ЧУЙНО!

КАЛЕНДАРИК САМОХОТНИКА

ГУМОР! САТИРА! КАРИКАТУРИ!

ВИГІДНИЙ КИШЕНЕВИЙ ФОРМАТ!

ЦІНА ТІЛЬКИ 70 СОТИКІВ.

ЗАМОВЛЯТИ:

Адм. „Самохотника" Кім. У.С.С. Feldpost 475

Дістане теж у всіх українських книгарнях і торговлях!